

TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

Office Seventh and Commercial Sts., Opposite Post Office.
Phone: Office 365, Editorial Dep't 832
Post Office Address:
TOVERI, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF

Elis Sulkanen, Managing Editor, Sulo Syvänen, Alex Sevo, Toivo A. Johnson.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Toverin toimittaminen ja levittäminen

Viime aikojna on paikkakuntien kirjeitä saapunut hiukan runsaammin kuin ennen. Mutta ei vielä kukaan joka paikassa ole ottettu huomioon kehoituksiamme tässä suhteessa. Vuoristorivastuksen osastoista ei kuulu mitään. Joko siellä kokonaan nukahtaa? Suomalaisia asuu seläläisillä paikkakunnilla, joissa ei ole osastoa. Yksityisten toverien olisi siltä lähetettävä pieniä kirjeitä aikalajottain. Toverit, järjestystä sellaisilla paikkakunnilla vaikka Toverin kannatusrenkaiksi, valitkaa keskuudestanne kirjeenvaihtajia ja toimikuntaa jokaisessa suhteessa meidän kanssamme lehtemme edistämiseksi.

Osastojen velvollisuus on katsoa, että kirjeenvaihtajat tekevät tehtävänsä. Kirjeenvaihtajiksi olisi heti valittava innostuneita ja mahdollisimman hyvin tehtävänsä oivaltavia tovereita. Kun yksi väsyvä, on toinen valittava tilalle. Aina tulisi pitää huolta siitä, että Toveri pysyisi mahdollisimman merkityksellisen paikkakunnan ja ennen kaikkea osaston asioiden selostajana. Osastot vuoristorivastuksessa, ottakaa tämä vakavasti huomioon.

Kirjeiden ei tarvitse olla pitkiä. Lyhyesti ja terävästi kirjoitetut kirjeet ovat parhaita. Uutisluonteiset asiat on lähetettävä lehdeksi. Kirjoitkaa musteella, yhdelle puolelle paperia ja mahdollisimman selvästi.

Ja ne toverit, jotka voivat ja haluavat kirjoittaa artikkeleja ja muun luontoisia kirjoituksia lehteen, tarttukoot kynäänsä ja lähettäkoot niitä. Jokainen toimeen lehteen vilkkaaksi saami- seksi.

Paperipula luonnollisesti joskus viivyyttää varsinkin pitempiä kirjoituksia, mutta yleensä on kuitenkin saatu lehdesämme julaistuksi tekstiä yhtä paljon kuin ennenkin.

Asiamieskoneisto parempaan kuntoon. Toverin levittäminen on yleisesti huomommin järjestetty kuin minkään muun suomalaisen sosialistilehden. Asiamieskoneistot ovat monilla paikkakunnilla rempallaan. Siinä suhteessa olisi heti tehtävä monilla paikkakunnilla ripeästi korjaus.

Toverin tilaajamäärä on paljon pienempi kuin mitä suomalaisia länsivaltioissa on. Suuret työläisjoukot katselevat lehteä välinpitämättömästi. Jokaiselle sanomalehtiliikkeelle asetettavat nykyiset olot tuntuvat vaikeuksiksi. Toverin edessä on sitkeyttä ja voimia kysyvä taistelu yhä edessä. Nyt on kysymys siitä, ryhtyvätkö Lännen suomalaiset työläisjoukot toistamiseen lehteen levittämiseksi, vai vieläkö yhä tämä asia pinta-puolisella huomaavaisuudella sivuutetaan. Nyt on kysymys siitä tahtovatko Lännen suomalaiset pitää lehensä, rakentaa tämä liike ja sen kautta turvata itselleen luokkataisteluvälineistä tärkeimmän: oman sanomalehden.

Toverin toimitus, konttori ja koko henkilökunta tekee voittoa. Kysymys on, toimivatko joukot. Lehti toimitetaan mahdollisimman hyvin, monipuolisesti ja niin, että se vastaa valtakunnallisen sosialistisen periaatteita. Lehti esiintyy suvaitsevaisesti kaikkiiin niihin nähden, jotka vilpittömästi edustavat luokkataistelua, mutta paljastaa sosialistipöytäkirjojen ja gomperilaisten käyrimäiset teot ja varoo niiden houkutuksia. Toveri seuraa työläisten taistelua kansallisissa ja kansainvälisissä laajuudessa terveen marxilaisten periaatteiden ja uuden vallankumouksellisen ajanjakson vaatimusten mukaisesti. Oletteko te mukana, ei yksin eikä kaksin, vaan joukko. Toveri tarvitsee innostuneita työn tekijöitä jokaisella paikkakunnalla. Ja teidän

velvollisuutenne on pitää huolta paikallisista asiamiehistä ja toimia koko joukko, jokainen omalta kohdaltanne niin, että hedelmällinen yhteistoiminta lehdessä vaurastuttamiseksi jalevittämiseksi tuottaa todellisia tuloksia.

Jos teidän paikkakunnallanne ei ole suomalaisia sosialistiosastoa ja ette voi sellaista perustaa, niin se ei lainkaan estä teitä toimimasta Toverin levittämiseksi kaikkialla suomalaisten työläisten keskuudessa. Pankaa alulle järjestelmällinen toiminta yksin tai kaksin — pieninäkin joukkoina. Ottakaa a-lote ja kutsukaa Toverin ystävä ja tilaajat koolle, perustakaa tämän lehden kannattamiseksi joku klubi tai kannatusrenkas, valitkaa asiamiehet ja järjestäkää yhteinen ja kestävä toiminta lehden levittämiseksi.

Syys lähennee ja kaikkein parhain lehdessä levittämisaikaa. Keskustelkaa asiasta, tehkää suunnitelmia ja toimikunta. Valitkaa kirjeenvaihtajat, asiamiehet ja järjestäkää niiden toiminta. Te tiedätte menettelytavat. Te tiedätte miten toimia. Nyt on vain toimittava.

KAPITALISMIN JA SOCIALISMIN SUURI KYSYMYS

Neuvosto-Venäjän olemassaolo on edelleen sinä kysymyksenä joka saa keskeisimmän sijan maailman sanomalehdissä, valtiomiesten keskusteluissa ja työmiesten kokouksissa. Eikä se ihmeteltävää olekaan, sillä Neuvosto-Venäjä on tähän asti historian suurin ja ainoalaatuinen ilmiö, jossa valtiovaltata täydellisesti on työtätekevän luokan käsissä (ellei otta lukuun Pariisin kommuunin lyhytaikaisia tarinaa). Tämän työläisten valtion vastaisilla vaiheilla saatava olla hyvin kohtalokkaat seuraukset maailman kansoille. Sen käsittelevät niin kapitalistit kuin työläisetkin kaikissa maissa ja senpä vuoksi sen kehitystä seurataankin suurella mielenkiinnolla. Neuvosto-Venäjällä koetetaan soveluttaa ensi kertan käytäntöön niitä sosialistimiksi nimettyjä yhteiskunta- aatteita, jotka kautta vuosisatojen ovat olleet milloin selveinä, milloin hämärämpinä suurten ajattelijain ja kärsivien joukkojen ajatuksissa. Sosialististen aatteiden sisällöstä johtuu, ettei Neuvosto-Venäjän yhteiskuntaelämää johtava aate ole mikään maantieteellisesti rajoitettu, jollekin erityiselle maallemainainen ilmiö, vaan on Venäjä vain edelläkävijämaa, jonka esimerkiksi tulee ratkaisevasti vaikuttamaan työn ja pääoman välisessä taistelussa kaikkialla. Tämä seikka juuri antaa tälle kysymykselle sen suuren kantavuuden ja tekee ymmärrettäväksi sen kahdenlaisen suhtautumisen Neuvosto-Venäjään nähden, mikä nykyään kunkin kansan kesken vallitsee.

Työläisille on tärkeitä, ovatko sosialistiset aatteet, jotka ovat sopusoinnussa järjen ja ihmisyden vaatimusten kanssa, myöskin mahdolliset toteuttaa käytännössä. Jos se onnistuu ainakin jossain määrin Venäjällä, kannustaa ja rohkaisee se muiden maiden työläisiä, jotka heikkouksisemmille toverilleen voivat viitata Venäjän elävään esimerkkiin.

Kapitalisteille on taas — delämainitusta syystä suorastaan elinkysymys saada tuhotuksi se valtio, missä uusi, heille vastakkainen tuotantjärjestelmä ottaa ensi askeleitaan. Kansainvälisesti yhtynyt pääoma on koonnut palkkasoturijoukkonsa Venäjää vastaan, ehkäissyt sen ulkomaankaupan, ryhtynyt näkäänsä vastaan voidakseen tuhota Neuvosto-Venäjän ja ehkäistään sen sosialistista uudistus-työtä voidakseen sekin esimerkiksi ottaa sosialismin mahdollisuuden, mutta niin suuri on kuitenkin työläisten kansainvälinen solidarisuus, ettei tämä ole sille onnistunut.

Voimatta väkivallalla kukistaa Neuvosto-Venäjää, ovat kapitalistiset hallitukset pakotettu solmiamaan rauhan sen kanssa. Venäjä on siksi rikas maa teollisuuden raaka-ainesta, että se tarjoaa suurelleenkin pääomalle edullisen sijoitusmahdollisuuden, ja markkinapaikkana, kotimaisen teollisuuden ollessa vielä alkuasteellaan, tarjoaa se melkein rajattoman mekin, jotenka Venäjän pitempiä aikaisia sulkeminen kansainvälisestä kaupasta tuo ehkä enemmän vauriota kapitalistille kuin Venäjälle itselleen.

Rauhan tultua ja rajain auettua syntyy varmaankin hedelmällinen vuorovaikutus toisten maiden ja Venäjän työläisten kesken. Työläisillä on tilaisuus itse "paikan päällä" perehtyä

sosialistiseen uudestirakentamiseen ja ottaa oppia erehdyksistä ja saavutuksista, joita siellä on tehty. Venäjän on varmaankin tuleva jonkinlainen "pyhiinvaelluspaikka", sosialistinen Mekka, josta palataan kokemuksesta rikkaana ja täynnä innostusta kotimaahan, on synnyttävä kaikissa maissa työväen luokkataistelussa uuden asteen: toiminnan asteen. Epäroivien mielin solmitvat kapitalistiset hallitukset rauhan Neuvosto-Venäjän kanssa käsittään täydellisesti sen vaaran, mihin he tällä toimenpiteellään antautuvat kun Venäjän rajat aukeavat rauhalliselle sosialistiselle propagandalle, mutta heillä ei ole muuta neuvoa. Jos he ryhtyvät entistä suurempaan sotilaalliseen hyökkäykseen Neuvosto-Venäjää vastaan välttämällä mobilisoida omia työläisiä, merkitsee se heille pikaista tuhoa. Siis "suo siellä, vetelä täällä." Mutta he näyttävät kuitenkin huomaavan, kumpi kahdesta pahasta on pienempi. — P.

TYÖTTÖMYYSKYSYMYS SAKSASSA

Saksan riippumattomien sosialistien äänenkannattajassa tehdään selkoa työttömyyskysymyksen nykyisestä vaiheesta Saksassa ja niistä toimenpiteistä, joihin sen torjumiseksi on ryhdytty. Lehti kirjoittaa siitä m. m. seuraavaa:

Työttömien hätä on kerrassaan tavaton. Hallitus on tähän saakka joko hyljännyt heidän vaatimuksensa tahi lykännyt asian käsittelyn tuonemmaksi. Työttömyyskysymyksen tullesta yhä polttavammaksi on Berlinin työttömien neuvosto kutsunut kokouksen, johon on ottanut osaa Saksan useiden eri järjestöjen edustajia.

Kokouksessa neuvoteltiin tästä valtakunnan menestykselle haitallisista kysymyksistä ja koettiin etsiä keinoja työttömyyden poistamiseksi. Kaikki saapuvilla olleet olivat yksimielisiä siitä, että työttömyyskysymys on yhteinen kysymys kaikille ammattijärjestöille ja koko köyhälistö luokalle, joten kaikkien työläisluokan ainekseen on ryhdyttävä taisteluun työttömien keskuudessa vallitsevaa kurjuutta sekä itse työttömyyttä vastaan. Tässä tarkoituksessa tulee ammattikomisioin, teollisuusneuvostokeskuksen ja proletaristen puolueiden yhteistoiminnin mitä pikimmillään ryhtyä tarpeellisiin toimenpiteisiin. Teollisuusneuvostokeskuksen esittämiä vaatimuksia on pidettävä perustana. Toimenpiteiden tulee tähdätä koko valtakunnan kehittämistä. Sitä varten lausui kokous toivomuksenaan, että asian johdosta olisi pidettävä joukkokokouksia. Työttömien ja teollisuusneuvostojen on käsitkädessä työskenneltävä työttömyyden poistamiseksi.

Luokkatieteiset työväenjoukot valmistautuvat perin pohjin kukistamaan kapitalistisen järjestelmän. Äärimäiset vasemmistoliset kutsuvat joukkoja mielenosoituksiin, joille suunnitellaan asettaa mahdollisimman laaja sisältö.

VENÄJÄN RAUHAN OHJELMA

"Daily News" julkaisee Moskovan kirjeenvaihtajansa toimittavan Kamenevin haastattelun, jossa hän ilmoittaa koko Venäjän haluavan rauhaa ja olevan suostuvainen eri reuna- valtioille myöntämään oikeuden itse päättää kohtaloistaan ja hallitusmuodostaan, joko liittymään Suur-Venäjään tai itsenäisyydestään, kuten esimerkiksi Viro on saanut tehdä. Ja kirjeenvaihtaja sanoo vielä Kamenevin vakuuttaneen:

"Yleisen rauhansopimuksen aikaansaaminen Länsi-Europan kanssa on niin tärkeä, että voimme kohtuullisen ja pysyvän sopimuksen saamiseksi tehdä myönnytyksiä. Ei ole mitään estettä sille, etteikö pysyvä rauha olisi kommunistisen valtion ja kapitalististen valtioiden välillä mahdollinen.

Meillä ei ole aikomusta pysyttää kiväärillä ja pistimillä kommunistia muihin maihin. Siksi keskinäiset suhteet ovat aivan mahdolliset."

TOVERIN TOIMITUS

Toimituksesta eroavan tov. J. Välimäen tilalle valitsi johtokunta lauantaisessa kokouksessaan tov. Leo Leinon. Leino astuu toimeensa ensi viikon alussa.

Toveri jokaisen työläiskotiin!

YHTEISKUNNALLISIA JA VALTIOLLISIA VIRTAKUUSIA ULKOMAILLA

Osuustoiminta Venäjällä

Sen alku lasketaan 1860-luvulta ja oli suursotaan mennessä kulutusosuuskuntien luku noussut 10 tuhanteen, joissa jäseniä 1,4 milj. Edellisen vuoden liikevaihto nousi 250 milj. ruplaan. Verraten Venäjän väkilukuun oli saavutus verrattain vähäinen. Taariksi ehkäisi osuustoiminnan kehitystä ja teki porvarilliset ja s. o. dem. osuusmiehet vastustushenkiksi. Teollisuuslaitoksien isännistä "riippuvien" osuuskuntiin oli kyllä muodostunut kumouksellisten työläisten ryhmiä, jotka ajoivat työväen itsenäisen osuustoiminnan asiaa. Mutta osuus- päivien Moskovassa 1908 ja Kieivissä 1912 ei niillä ollut suurtaakaan vaikutusta.

Sodan aikana ajoi sotarostojen keinottelu kuluttajia joukottain osuuskuntiin. Tammik. 1819 oli jo 25 tuh. osuuskuntaa, jäseniä 9 milj. ja edellisen vuoden liikevaihto 6—7 miljardia ruplaa. Vallankumouksena eivät nekaan voineet jäädä yhä kiihtyvän kuohunnan olkopuolelle. Osuuskuntain pikkuporvarillinen johto asetti Kerenskin puolelle, kuten näkyi syysk. 11—13 ja lokak. 4—6 p. pidetyissä kongresseissa. "Demokraattisessa Neuvottelukokouksessa" osuuskuntat esintyivät jyrkinä työväen vallan vastustajina. Myös työväen osuuskunnat, esim. kokous elok. 1917, oli menshevikien johdossa.

Lokak. vallankumouksen jälkeen tuli työväen vallan luotavaksi myös tuotteiden jakokoneisto. Nousi siis kysymys, kuinka — kapitalisteilta vähitellen valtavaan jakokoneiston liittäisi — oli siis käytettävä osuuskuntia. Poliittisissa ei saa tunteet johtaa, lausuu bolsheviki Krestinski osuuskalenterissa selittäessään, kuinka neuvostovalta alun pitäen pyrki sovitteluun sille vihollisten osuustoimittajain kanssa. Mutta nämäpä asettuivat jyrkin vastarinnan kannalle — odottamaan neuvostovaltan romahdusta.

Vasta aikansa sitä turhaan odoteltua suostuivat keskusteluihin. Ensi neuvottelu tapahtui huhtik. 1918. Neuvostovalta pyrki osuuskunnista kehittämään yleisiä elintarpeiden jakelunimä, mutta osuusherat kieltäytyivät antamasta apuaan. Ja osuuskuntia koskeva dekreetti huhtik. 12 p:ltä 1918 jäikin kompromissiksi. Ei säädetty kaikkien kansalaisten velvollisuutta kuulua osuuskuntiin, mutta velvoitettiin nämä palvelemaan muitakin kuin jäseniään. Jäseniksi pääsyehtoja helpotettiin (ilmoittamismaksu määrättiin 50 koopekaksi) ja määrättiin palkkioita niille osuuskunnille, jotka laajentaisivat toimintaansa koko väestöä palveleviksi. Yksityiskoupoille pantiin veroa 5 pros. liikevaihdosta. Vapauttaakseen osuuskuntia porvarillisesta holhouksesta kiellettiin valitsemaan niiden hallintoihin henkilöitä, jotka ovat yhteydessä yksityiskouppain kanssa.

Työväen osuuskuntien edustajakokous elok. alussa 1918 syysäi taas kehitystä eteenpäin aiheuttaen dekreetin elok. 8 p:ltä, jossa osuuskoupoille pantiin velvollisuus ryhtyä välittömään talonpoikaista tavaroita maalaistuotteiden ylijäämää vastaan. Teollisuustuotteiden niukkuuden ja osuusiemien jarrutuksen vuoksi pääsi tämä vain hitaasti toteutumaan. Varsinkin oli proletariaatti luokkavertaisilla olevilla osuustoimittajioille outo vaatimus, että tavaroita ei ole annettava suhteessa luovutettuihin maalaistuotteiden ylijäämään määrään (jolloin porvarillinen suurtalonpoika hyötyisi), vaan kansan tarpeisiin (jolloin puutteensa olevat köyhät saavat etuoikeuden).

Mutta viikko viikolta kasvava kansajoukkojen herääminen ja niiden osuuskuntien kohdistuva huomio pehmittivät vähitellen osuusiemien vastustushenkä. Niin voitinkin dekreetissä marrask. 2 p:ltä jo antaa ratkaiseva askel. Eikä kyllä siinäkään vielä julistettu koko väestöä osuuskuntien jäseniksi, mutta velvoitettiin nämä ilmoittautumaan jakopaikoiksi neuvostojen jakojelimen joukkoon. Täten ne joutuivat saamaan elintarve-elmistä kulutustarpeita, mutta muodollisesti niitä ei kunnallistutettu eikä kansallistutettu.

Mutta huolimatta näistä neuvostovaltan sovitteista osuuskuntien vanhat johtajat vain jatkoivat jarrutustaan. Silloin työläiset, kommunistipuolueen kehoituksesta, alkoivat valita osuuskuntia sisältäpäin. Joukko puolueen toimihenkilöitä ryhtyi osuustoimintaan käiksi: ja työväen osuuskuntain kolmannessa kokouksessa jouluk. 1918 löytiin menshevikit. Osuuskuntien aatteellinen keskus, Yleisvenäläinen Työväen osuuskuntain Neuvosto, tuli kommunistiseksi.

Nyt jatkettiin valtausta sisältä ja ulkoapäin. Paikalliset ja aluejärjestöt sekä "Sentrosejus" saatiin noudattamaan Y. T. O. N:n suunnittelemaa politiikkaa. Korkein Kansantalous-Neuvosto puhdisteli osuuskuntien johtolimiä työväen luokkavi-

hollisista. Marrask. 30 p:n dekreetti riisti äänioikeuden osuuskunnissa niiltä, jotka käyttävät palkkatyötä liikevoiton saamiseksi, joilla oli työtä johtumatonta tuloa tai omaisuutta, entisiltä kauppiailta, jos oli kulunut vähemmän kuin 3 vuotta kauppojen lakkauttamista, kirkon palvelijoilta, jos eivät ennen ole osoittaneet vakaviksi osuusmiehiksi, munkeilta, entisiltä poliiseilta y. m.

Seuraava neuvostovaltan askel osuuslainsäädännän alalla oli 1919 maalisk. 29 p:n dekreetti kulutus-kommuneista. Siinä lausutaan, että elintarveteiden vaikeus vaatii erikoisia toimenpiteitä maan pelastamiseksi näistä sekä mitä ankaria voimien ja välineiden käytön tarkkuutta. On sen takia välttämätöntä luoda yhtenäinen jakokoneisto. Sellaiseksi sopii yleinen osuuskunta, jonka haltuun luovutetaan elintarveteiden kaupan, varastot, leipomot y. m.

Mutta ettei näiden laajennettua valtaa voitaisi väärin käyttää, oli osuustoiminnan luonnetta muutettava. Siksi määrääsi dekreetti, että osuuskuntiin kuuluu koko seudun väestö, s. o. köyhälistön nekin kerrokset, joita lukusivat esteet ja kehittymättömyys olivat tähän asti estäneet siihen kuuluvasta. Ja yleisiin vaaleihin asti määrättiin osuuskuntain väliaikaisin hallintoihin elintarve-elimien jäseniä, samoin kun keskusvaltan edustajia Sentrosejusin (Keskusneuvoston).

Ja nyt käytiin ankaraan työhön paikallisten osuuskuntakommuunien luomiseksi. Uusi henki ja toimeliaisuus puhalsi läpi osuustoiminnan. Köyhälistö valitsi luottamushenkilöitä elimiin. Syysk. 1919 oli kulutus-osuuskuntia jo noin 50 tuhatta ja niiden varassa elävien luku 17—18 milj. V. 1918 oli liikevaihto jo 12—15 milj. rpl. V. 1917 välitti Sentrosejus 6000 vaunullista tavaraa, v. 1918 jo 32.000.

Näin vallankumouksen nopea kehitys muokkasi vanhoillisesta ja vastaan hankaavasta osuuskoneistosta oivan talouden sosialistisen rakentamisen välineen. Esimerkkiä antavana kulkee edellä Pietarin työväki jonka uusia Työläiskommuuni valtaavine mylyineen ja leipomoineen, junineen, kasvitarhamaineen, meijereineen, ruokaloineen, jakopaikkoineen y. m. laitoksineen on esimerkiksi kelpaava eheän, yhtenäisen, uusikaisten taloudenhoidon esikuvana.

Karjalan Työkansan Kommuni

Kommuunin vallankumouksen puheenjohtajan tov. Gyllingin mielipiteitä.

Neuvostotasavaltaamme yllmään toimeenpanevan keskuselimen päätöksellä perustetun Karjalan Työkansan Kommuunin Vallankumouksen neuvoston nimettiin, kuten jo on kerrottu, jäseneksi m. m. suomalaiset toverit E. Gylling ja J. Mäki. Nämä toverit ovat tarmokkaita, maalaaloja tuntevia miehiä. Näinä päivinä he lähtivät työmaalleen, jota voi kutsua sanallisesti uutisraivaukseksi. Ennen lähtöä olimme tilaisuudessa keskustelemaan Ruotsista tänne varastavien kutsutun tov. Gyllingin kanssa edessä olevasta työstä.

Esinnäkin tov. Gylling innostuneena toteasi, että Karjalan Työkansan Kommuuni (K. T. K.) on taas uusi esimerkki siitä, miten voitava työväen vallankumous ratkaisee kapitalismin aikana niin mutkalliset kysymykset, kuin kansallisuusasiat. Tutustuessaan neuvostovaltamme toimeenpanevissa elimissä työskenteleviin vastuunalaisiin tovereihin oli tov. G. havaillut, että kaikkialla katsottiin selväksi asiaksi, että jokaisen kansan työtätekevällä on itse-määräämis-oikeus. Empimättä tämä periaate sovellettiin Karjalaankin, kun se valkoisen hirmuvallan kukistuttua kokonaan joutui vallankumouksarmeijan käsiin. Tov. G. lisäsi, että tietystikään ei aletta tahdota luovuttaa kapitalismin, varsinkin taantumuskansallisen Suomelle, joka sitä himoaa riistettäväkseen. Sitäpaitsi suomalaisen valkoisten talustuorassa kulkevat vain kulakki-kauppias-ynnä muut semmoiset alukset, jotka ylipäänsä vastustavat neuvostojärjestelmää. Suurin osa Karjalan kansasta on kuitenkin köyhää talonpoikaista väkeä. Ja silloinhan kapitalismi merkitsee vain riiosta ja sortoa. Suurimmassa osassa Karjalan kansaa tämä hyvin tajutaankin. Vastalauseita Uhtuan ja muiden porvarillisten hoitokuntien menettelyä vastaan sataakin yhä useammin suomalaiset valkoiset kihoittajat Vienn Karjalassa näyttävät itsekien tietävänsä, kuinka hylyllä pohjalla toimivat. Seuraava esimerkki: kuten muistetaan, päätti Uhtuan kolmos. niin porvarillisten järjestämä kuin se olikin, lähetettävä edustajansa Moskovaan neuvostohallituksen luok-

Suomalaiset valkoiset saivat tämän lopun. Toivomme myös, että Suo-

kuitenkin estetyksi valehtelemalla ettei ole junayhteyttä Kemistä Pietariin. Kehittyvätöitä kansaa pettämällä ne siis irrittävät viimelempiä. Mutta sinä eivät tule onnistumaan vakuuttaa tov. Gylling.

Tov. G. huomautti, että Karjala alueeltaan iso. Se on noin 2-3 Suomesta. Pinta-alan nähden on karsaa kuitenkin vähän. Vain 1-4 miljoonaa, ja siitä karjalaisia noin puolet. Alue on siis kaksikielinen. Väestöä ei ole lopullisesti määritelty, mikä venäläiset alueet tulevat jäämään K. T. K:n alueen ulkopuolelle. Tietenkin tulee riippumaan jo olevien ja jatkuvasti perustettavien neuvostojen päätöksistä.

Tov. G. kertoi luotettavan aluehistorian perusteella tutustuneensa ja nyt tilaan Karjalassa. Hän toteaa, että sodan jäljistä on paljon meikkejä. Kansaa on kaatunut, kylitä on vitetty, karjaa viety, valkoiset suomalaiset, englantilaiset, sorsilalaiset ja venäläiset ovat kaikki tässä osassa suorittaneet. Mutta siltäpitä ota- tulleekin nämä kaikki Karjalassa yhä hattuksia.

Sodan seurauksena on myöskin lausui tov. G. huutava leivän puutteesta Karjalan osissa. Ensimmäisenä tehtävänä vallankumouksenteollamme ja nousseilla neuvostomistoilla onkin hankkia leipää Karjalan kansalle. Nyt jo on koitua ryhtynyt siinä suhteessa toimenpiteisiin. Sitä saataneekin. Mutta toinen vaikeus on tässä vielä edessä. Se on hankalasti kuljetettavissa raatien varrelta metsäkyllin. Suurissa osassa kommuunin aluetta ei näkö ole laisinkaan teitä.

Meidän tehtävämme onkin heta käydä käsiin maantietöihin. Ensimmäisenä tulee kysymyksen te Ruotsista sisämaahan. Mutta nyt jo olemme saaneet liikennettä käyntiin. Soutu- ja moottoriveneillä on jo pantu viljankuulus käyntiin. Sitä kehitetään edelleen. Maantie- ja myöhemmin rautatieverkko tulee sikä myöten muodostamaan Karjalassakin välttämättömät ja elämää kohtavaa suonet.

Tiedustelime tov. G:ltä Karjalan kansan valistamista koskevaa toimintaa. Hän huomautti, että es on mita laajin ja voimia kysyvin tehtävä. Suurin osa kansasta, lausui tov. G. on lukutalotonta, sillä tsar-riajan kouluissa opetettiin venäläislinen lukutaito opittiin huonosti ja unohtettiin pian. Komitea järjestäsi heti kirjapainon Karjalan Kemissä. Paino kaikkein välineineen on matkalla. Heti ruvetaan julkasemaan sanomalehtenä suomenkielisiä sekä muutakin valistuskirjallisuutta. Kansakouluin koetetaan syksyksi lähtien saada, mikäli mahdollista, opetus kansan omalla kielellä. Sitä varten järjestetään opettajakursseja Kemissä. Kirjastoja perustamaan jo ka kuntaan on jo ryhdytty. Kirjallisuutta on jaettu ja jatkuvasti jätään. Luennostoja ja neuvosto- ja jesterlain opettajia on jo kiertämässä useissa kunnissa. Tämän työn eheä tehdään paraka myöskin kommuunista puolueityötä. Puolueosastoja onkin jo syntynyt ja ne käyvät kasvatuustyöhön.

Karjalan väestö on köyhää. Mutta tov. G. huomautti, että kun neuvostot pääsevät kehittämään alueen luonnollisia rikkauksia, saatava väestön hyvinvointi suuresti ja jätään nousta, metsien puurasteja jätään tamalla ensitilassa. Karjalassa tsahajoa. Mutta monet niistä seisoivat valkoisten sortajien jäliltä. Sahateollisuustuotannon järjestäminen ja käyntiin panno on tällä alalla ensimmäinen kiireellinen tehtävä. Se tuoteilla voidaan vastaisuudessa vaihtaa paljon tuotteita kansalle. Halkojen valmistaminen on toinen tärkeä tehtävä. Niitä tarvitsee sekä rautatie että Pietarin kaupunki. Akaa myöten voi myöskin ajatella peritehtaiden perustamista.

Mutta kalastuksen on tärkeä toimintanto. Muurmannin rannikon kalastajat — pääasiassa suomalaisia — ovat tarmokasta väkeä. Lisäksi he näyttävät olevan kommunistisesti tietoisia. He omasta aloitteestaan tahtovat keskuudessaan järjestää K. T. K:n avulla neuvostokalastuksen — oikein suureen malliin. Mutta täälläkin on ensin työtä hävittäneen rannikon kanssa. Vastalauseita koukselliset venäläiset olivat koko ajan sotajalalla kouksellisten kalastajia vastaan. Käsitettiin niiden kalastus-vehkeitä esimerkiksi. Nyt tarvitaankin kaikkea: kalastustarpeita, suolaa, tynnyreitä. Melkoine osassa on ostettava Norjasta. Mutta tämä asia on järjestettävä, sillä Muurmannin runsas kalansaalis voi säilyä päästä Muurmannin rataan myöskin Pietariin ja muihin suurin keskiksi.

Kysymys, mitä tov. G. arvelee valkoisen Suomen tahoilta olevan odotettavissa, kun Karjalan työtätekevät heimokansa nyt rupeaa oimittamaan kourin kehittyneempien suomalaisten ja venäläisten toverien avulla suuren luomis- ja rakennustyöhön. Tov. G. lausui, että sodan uhka valkoisen Suomen tahoilta tietysti on olemassa. Mutta, lisäksi hän luovutti me silheen, että Suomen työkäi tekee porvarien sotabommista — joko julkisista tai pelteytymä — pikaisesti.

Toivomme myös, että Suo-